

Sant Jordi

Pareado

La fresa

La Teresa es amiga

de la fresa

El meu cal·ligrama

Copia el poema

El gat té bondat,
ha jugat i ha menjat
un gelat.

Estimo el meu gat!

Les el cal·ligrama

El gat té bondat

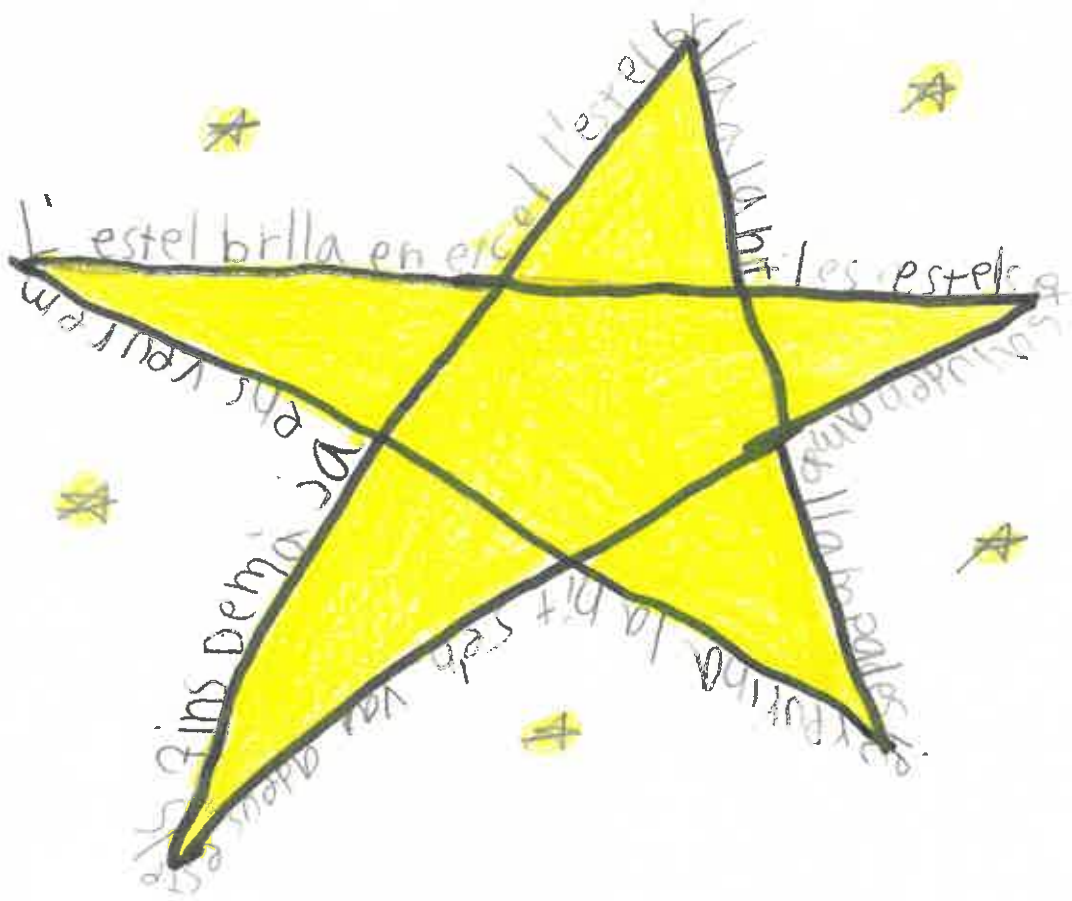

ha jugat i ha menjat un gelat

Estimo el meu gat!

L' estel

L' estel brilla en el cel
l' estel brilla a la nit
les estels et saluden
amb llampades i purpurina
la nit se'n va, adéus estels
fins demà ja ens veurem

Científica

Inventión

Inteligente

Inventión

Experimento

Veleta

Nácer

Espacio

Náncer

Nave

Inteligencia

Temperatura

Astronauta

Oftalmólogo

ENEMIGS

Hi ha un país que es diu Ucraïna
que de Rússia és enemiga
les guerres i els militars
heu de fer- los parar.

A la guerra es fan amics
pero alguns acaben rendits
el mal ha de parar
per això per fi acabar.

Víctor Fernández Pérez

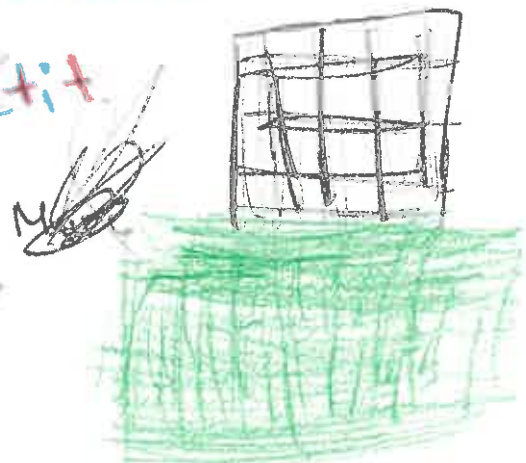
Sant Futbol

El cavaller i el drac,
que s'escapa del sac,
fan un Partit de Futbol.
i el cavaller fa un gol.

El drac tira foc
i li surt un moc
Guanya el Partit
i el cavaller a la Princesa
li dona un Petó Petit.

LA PRINCESA GUERRERA I EN DRAC

Hi havia una vegada a Montblanc molts cavallers i un dels cavallers es deia Sant Jordi. Tots els cavallers, el 23 d'abril, volien matar dracs per guanyar diners.

La princesa no volia que els cavallers matessin dracs perquè els dracs no havien fet res. Ella no volia dir-ho perquè les dones no eren tan importants com els homes, en aquella època.

El dia 23 d'abril de 2026 Sant Jordi va anar cap a la cova del drac. La princesa molt preocupada, no va contenir-se i va fingir que era una guerrera, una guerrera valenta que no volia matar dracs, volia salvar-los.

La princesa guerrera va anar cap a la cova del drac. Sant Jordi li va dir que no podia ser guerrera. A la princesa li va fer tanta ràbia que va pujar al llom del drac, com si fos un cavall. La van ferir, però com que les llàgrimes del drac

eren màgiques, li va curar la ferida.
El drac va fer una Flamarda que
va socarrimar en Sant Jordi. De la
Flamarda va sortir una rosa, Sant
Jordi va fugir i es van posar dos lleis
que van promoure el rei i la reina; no es
podia matar dracs i van promoure que
totes les dones serien importants.

Un amor d'escames

Hi havia una vegada un poble molt tranquil. Aquest poble el governaven: un rei, una reina i la princesa Naiara. La princesa, era molt tímida, però tenia un gran cor.

Un dia la Naiara estava passejant pel bosc quan, de sobte, es va trobar a un drac. La princesa estava super espantada, però el drac va dir:

-No corrís, sóc bo. No et faré res!

-Parles?-va dir la princesa amb sorpresa.

-Sí, parlo! És estrany, veritat?- va dir el drac.

-Sí, una mica sí- va dir la princesa amb sinceritat.

Després el drac i la princesa van passar una bona estona junts i es van enamorar.

Quan el drac i la princesa van arribar al poble els dos pares de la Naiara van dir:

Rei: -No, rotundament no!

Reina: -El teu pare té raó, no pots casar-te amb aquesta cosa!

La princesa enfurismada va dir:

- COSA? Les coses sou vosaltres!

Reina: -Cel meu, t'has tornat boja amb aquesta bèstia!

Rei: -Mira filla ja tenim algú que t'estima!

Naiara: -Que m'estimi?, ja tinc algú per això i és aquest drac del que m'he enamorat.

Quan la Naiara va dir aquestes paraules va entrar un noi guapo i ben plantat, però la princesa va vomitar, no li agradava!

I just en aquell moment, la Naiara va agafar de la mà al drac i se'l va emportar al bosc on es van casar, van construir una família i van governar el seu propi regne.

La distància

La distància s'allarga i no vol acabar,
els dies passen lents i no es poden aturar,
els records viatgen amb el vent per arribar,
i en cada silenci em sembla somiar.

Els quilòmetres separen sense parlar,
les hores se'n van i no es poden tornar,
tot sembla lluny i difícil de tocar,
Però la vida ens ensenya a somriure i esperar.

Allò que no diem

Som: res davant de totom,
però ho som tot quan ningú mira,
tu i jo negant el que sentim
mentre l'amor ens estira.

Diem "no" amb la boca,
però els ulls ho criden clar,
ens estimem en secret
perquè no ho sabem afrontar.

I en cada adéu dissimulat,
queda el que no hem volgut dir,
que si fóssim valents un instant
Seríem tot el que volem ser junts.

Madelyn Iraheta Funes